

Proti diktatuře ekonomiky

At' žije mezinárodní vzpoura proletariátu!

Jaký je rozdíl mezi revoltami v „arabském světě“ a těmi předchozími v latinské Americe, Řecku nebo na francouzských předměstích? Jaký může být rozdíl mezi boji proletářů v Alžírsku, Tunisku, Egyptě, Libyi, Bahrajnu, Sýrii, Jemenu... Bolívii a Číně? Nevznikají z odlišných příčin, nemají odlišného nepřítele, ani nemají rozdílné perspektivy. Jestliže nepropukají ve stejný moment, je to na jedné straně způsobeno schopností světového kapitálu útočit na proletariát kousek po kousku, prosazovat úsporná opatření podle instrukcí protipovstaleckých orgánů a na straně druhé kvůli neschopnosti proletářů koordinovat své vlastní boje.

Média, ony obrovské prostředky dezinformací, udělala, co mohla, aby zakryla skutečnou sílu proletářské revolty. Pro buržoazii není představa, že by její nadvláda mohla být destabilizována, ze sféry fikce: je za každou cenu potřeba zabránit tomu, aby se tento boj stal příkladem pro ostatní proletáře na světě. Vše, co se děje tam, musí být ukázáno jako odlišné od toho, co je u nás, kromě demokratické mystifikace, která bude rájem pro všechny! Sociální boj, který se pokaždé znovu odehrává ve stále širší oblasti světa, není bojem za demokracii, ani snahou nastolit vládu nějaké náboženské sekty a není to pouhý boj proti tomu nebo onomu diktátorovi. Jde o hlubokou sociální revoltu proti světovému kapitalismu, který odsuzuje pokaždé větší a větší počet lidských bytostí k tomu, aby trpěly katastrofou tohoto sociálního systému.

Na konci roku 2010 a na počátku roku současného zase jednou vzrostly ceny obilovin, zeleniny, masa atd. Vzpoury v Tunisku, Alžírsku, Egyptě, Palestině, Iráku, Libyi a Sýrii jsou především revolty stejné sociální třídy a kvůli stejným příčinám. Přežití je každým dnem složitější, boj proti kapitalistickému útlaku je každým dnem nezbytnější. Je to tato totožnost nutností a perspektiv, kterou se buržoazie snaží zamaskovat za ideologie „demokratických“ a/nebo náboženských revolucí.

Je pravda, že vzpoura útočí přímo proti formální politické vládě té či oné země, toho či onoho diktátora, který je z ničeho nic vládcí četnických států zobrazován jako monstrum. Není nic logičtějšího, než že se povstání postaví nejprve proti utlačovatelům v jejich vlastním státu. Není nic normálnějšího než skutečnost, že když si státní terorismus neumí v některé části světa poradit, buržoazie jako světová třída odkopne ty, které vždy tolik

podporovala. A není přirozenější skutečnosti než, že opoziční buržoazní frakce, která si přeje skoncovat s revolucí nejrychlejším možným způsobem, začíná kolem sebe rozšiřovat fráze jako „demokratická revoluce“, nebo prohlašuje, že jediným účelem této revoluce je sesazení zlého tyрана.

Mimo odstranění té či oné nenáviděné hlavy státu je to onen základní boj o přežití, boj za život proti smrtícímu světu kapitalismu, proti diktatuře trhu a zisku, co dělá z různých revolt jeden jediný světový boj. Nezáleží na jednotlivých praporech a heslech, ale je důležité vidět, že odmítnutí toho kterého individua, v sobě nese v tu samou chvíli, i odmítnutí kapitalistického světa a tudíž možnost, že se proletariát v jiných oblastech světa pozná v těchto bojích.

Vítáme útoky proletářů proti baštám a symbolům každé z regionálních diktatur, proti každému z tyranů a trýznitelů. Ale v těchto útocích znovu potvrzujeme univerzálnost tohoto boje, který vyvěrá z obecných rozporů mezi kapitalismem a lidskostí, mezi kapitálem a zemí, mezi přežíváním tohoto sociálního systému a nezbytností, která stojí před lidstvem, zničit tento světový sociální systém jednou provždy.

Jestliže jde evidentně o boj proti diktatuře, není to boj proti té či oné konkrétní politické diktatuře, ale v mnohem širším smyslu, proti sociální a všeobecné diktatuře kapitalismu.

Ať žije boj proti všem diktátorům!

Ať žije boj proti sociální a světové diktatuře!

Ideologické padělání „demokratických revolucí“ není pouze ideologickým problémem. Prapory, které nám neustále ukazují a vychvalují informační kampaně v médiích, jsou v tu samou chvíli limity samotného hnutí proletariátu. Navíc se všechny bezpečnostní agentury, vojáci, špionážní a sabotážní struktury, snaží přeměnit tyto hluboké sociální revolty v pouhé politické boje mezi buržoazními frakcemi, imperialistickými silami.

Proti světovému proletariátu, zejména když ten si znovu uvědomuje svou internacionální revoluční perspektivu zničení světového kapitalismu, když už cesta reforem nadále nestačí neutralizovat společenskou sílu třídy proletariátu, zůstává pro mezinárodní buržoazii jedinou perspektivou zničení této síly skrze její rozmělnění do buržoazních a imperialistických polarizací.

Vojenské akce vedené četnickými státy v Libyi se řídí přesně touto skutečností. Nechtějí si totiž pouze přivlastnit Libyjskou ropu nebo trvat na svých konkrétních zájmech jako buržoazní frakce. Jejich kroky mají stejný záměr jako ty, které provádí Kaddáfí – tj. zbavit se proletářské revolty! Přetáhnout bojovníky do jednoho nebo druhého imperialistického tábora.

Proti imperialistické válce: sociální válku!

Boj proletářů v Maghrebu a na Středním východě je náš boj!

Nepřítelem je kapitalismus a diktatura světového trhu!

Cíl je všude stejný: sociální revoluce!

Zničení kapitalismu a státu!

Internacionalistická komunistická skupina – březen 2011
<http://gci-icg.org> a náš email info@gci-icg.org

